

Mereu va străluci o stea

Eugenia Calancea

În noapte luna îmbrățișează zarea,
iar gândurile mele aleargă spre stele
și se-aud voci când te rog,
să spui lunii ce te doare,
ca vântul să sufle către tine
și să coboare aerul cald cu iubire,
iar părul tău să zboare peste zâmbetul tău,
trecând uneori prin ploaie,
când luna-ți admiră chipul.

Închide-ți ochii când praful cald se ridică,
dar lasă vântul să-ți sărute buzele,
ca să simți fiori de plăcere
în fiecare por din pielea ta fină
și apoi să te ridice din nor în nor,
iar tu simți inima ridicându-se spre cer.

Așa-ți simt sufletul radiind de fericire,
chiar dacă ești departe de mine,
dar inimă-i extinsă de tăcerea ta,
ce a sădit în mine o dragoste inimaginabilă
și un dor nebun de vremea de altădată,
iar steaua ce o privesc va fi mereu pe cer
și va străluci la porțile îngerilor,
alunecând uneori în lumea noastră.